

स्यौल्ये दार्ढ्यं भवति तावत्येव कार्या । शिष्टाचारा-
द्विशेषो ज्ञेयः । पादस्तम्भाबुद्गदक्षिणसंस्थानौ कृत्वा
तुला प्राग्भारा कार्या । “पश्चिमे तोलयेत्कर्तुं अन्य-
स्मिन् ऋत्तिकां शुभामिति” पितामहस्मरणत् । पूर्व-
पश्चिमसंस्थानौ कृत्वोदग्भारा वा कार्या । “धारयेदुत्तरे
पाश्वे पुरुषं दक्षिणे शिलानिति” नारदस्मरणत् ।
घटाङ्गत्वेन तोरणदिकं कार्यमित्याह पितामहः
“तोरणे तु तथा कार्ये पाश्वं योरुभयोरपि । घटादुच्चतरे
स्यातान्नित्यन्दशभिरङ्गुलैः । अवलम्बौ तु कर्तव्यौ तोर-
णाभ्यामधोमुखौ । ऋणमयौ स्वतस्त्वङ्गौ घटमस्तक-
चुम्बनाविति” । घटारोहणमाह नारदः “शिक्यद्वयं
समासज्य घटककर्कटयोर्द्वन्द्वम् । एकशिक्ये तु पुरुषमन्यत
तोलयेच्छिलाम्” । “धारयेदुत्तरे पाश्वे पुरुषन्दक्षिणे
शिलाम् । पिटकस्मूरयेत्स्मिद्धिकापंशुलोपकौरिति” ।
इष्टकाभिर्गोविभः पांशुभिर्लोदैर्वैत्यर्थः । माघराशि-
भिरपि पेटकस्मूरयेत् । “माघराशिमघापिपेति” सत्य-
न्तरवचनात् । पितामहोऽपि “शिक्यद्वयं समासज्य
पाश्वं योरुभयोरपि । प्राग्पान् कल्पयेद्दर्भांस्तत्र विप्रः
समाहितः । पश्चिमे तोलयेत्कर्तुं अन्यस्मिन् ऋत्तिकां
शुभाम् । इष्टकाभक्षपाषाणकपालास्थिविवर्जितामिति” ।
अत्र इष्टकापाषाणयोर्वर्ज्यत्वोक्तिः ससञ्चयनिराकर-
णार्था नतु विकल्पनिराकरणार्था पूर्वोदाहृतनारद-
वचने तयोरपि विधानात् । “एतेन ऋत्तिकापाषाणादीनां
सम्भूय तोलनकर्तृत्वमिति मतमपास्तम् । ऋत्तिकाशिलेष्ट-
कादीनामेकाधत्वात् “तल्यार्थास्तु विकल्पेर्गन्ति” न्यायेन
विकल्प इति मितान्तरायाम् । विष्णुरपि “अत्रैकशिक्ये
पुरुषमारोपयेत् द्वितीये प्रतिमानं शिलादीति” ।
समतानिरीक्षणार्थं राज्ञा तद्विदो नियोक्तव्याः । तथा
च पितामहः “परीक्षका नियोक्तव्यास्तुलामान-
विशारदाः । बणिजो हेमकाराश्च कांक्षकारास्तथैव-
चेति” । न्युक्ताश्च निरीक्षेरन्नित्याह नारदः । “सुव-
स्कारा बणिजः कुशलाः कांक्षकारकाः । तान्तुलाम-
स्ववेक्षेरन् तुलाधारणकोविदाः इति” । निरीक्षणं प्रत्याह
पितामहः “कार्यः परीक्षकैर्नित्यमवलम्ब्य समो
घटः । उदकञ्च प्रदातव्यं घटस्योपरि षण्डितैः ।
यस्मिन्न षण्डते तोयं स विज्ञेयः समो घटः” इति ।
अवलम्बसमः तोरणयोर्लम्बमानौ यौ ऋत्तौयाववलम्बौ
तयोः समः । नारदोऽपि “प्रथमारोहणे स्याद्द्वं

प्रमाणद्विपुणैः सह । तुलाशिरोभ्यान्तुल्यं तु तोरणन्य-
स्तलक्षणमिति” । तोलनानन्तरं कर्तव्यमित्यतमह
आह “तोलयित्वा नरं पूर्वं पश्चात्तमवतार्य तु ।
धटं तु कारयेन्नित्यं पलाकाध्वजशोभितम्” । तत आवा-
हयेद्देवान्निधनानेन मन्त्रवित् । वादित्वात्वर्यनिर्घोषै-
र्गन्धमाल्यानुलेपनैः । प्राङ्मुखः प्राङ्गलिभूत्वा प्राङ्-
विवेकस्ततोवदेत्” इति । विवादानुरूपं प्रश्नम् उच्य-
तीति प्राङ् तद्विवेचयतीति विवेकः प्राङ्चासौ विवेकश्च
प्राङ्विवेकः । ततोऽभियुक्तं तोलयित्वाऽवतार्य
धम्मंवाहनादारभ्याभियुक्तशिरसि पत्रवन्धनान्तं साधा-
रणविधिं कुर्यात् । घटपूजायाङ्गभ्यादिविशेषद्वारद-
आह “रक्तैर्गन्धैश्च माल्यैश्च दध्युपाक्षतादिभिः ।
अर्चयेत्तु घटं पूर्वं ततः शिष्टांस्तु पूजयेदिति” । शिष्टा
नवशिष्टानिन्द्रादीन् । पत्रवन्धनानन्तरं मन्त्रयेत् प्राङ्-
वेक इत्याह पितामहः “घटमामन्त्रयेत्तैव विधनानेन
शास्त्रवित्” । विधिना मन्त्रेण शास्त्रवित्प्राङ्विवेकः ।
मन्त्रश्च तेनैव दर्शितः” । “त्वं घट ! ब्रह्मणा सृष्टः परी-
क्षार्थं दुरात्मनाम् । धकाराङ्गमूर्त्तिं स्वष्टकारात्
कुटिलं नरम् । घृतो धारयसे यस्माद्घटोनाभिधी-
यसे । त्वं वेत्सि सर्वभूतानां पापानि सुकृतानि च ।
त्वमेव देव ! जानीषे न विदुष्यंनि मानवाः । व्यवहा-
राभिगस्तोऽयं मानुषः शुद्धिमिच्छतीति” । शोध्यस्या-
भिमन्त्रणञ्चाह याज्ञवल्क्यः “तुलाधारणविद्वद्भि-
रभियुक्तस्तुलाश्चितः । प्रतिमानसमीभूतो रेखां कृत्वा-
ऽवधारितः । तन्तुले । सत्यधामासि पुरा देवैर्विनिर्मिता ।
तत्सत्यं वद कल्याणि ! संशयान्नां विमोचय । यद्यस्मि
पापकृन्नात ! स्ततो मां त्वमधो नय । शुद्धश्चेद्गमयो-
र्द्वंसां तुलामित्यभिमन्त्रयेदिति” । तुलाश्चितः तुला-
मारुहः । प्रतिमानसमीभूतः प्रतिमानेन सृष्टादिन
समीकृतः । रेखां कृत्वावतारणे सास्यचिह्नं कृत्वा
अभिमन्त्रणमेवावतारणानन्तरं कार्यं स व्यतारित इति
क्तदर्शनात्ततः प्राङ् विवेकः तुलाधारकं शपथैर्नियस्य
शिरोगतपत्रकं पुनर्धटमारोपयेत् । अतएव नारदः
“समयैः परिष्टह्याथ पुनरारोपयेत्तन्मम् । निर्वर्ते वृष्टि-
रहिते शिरस्सारोथ पत्रकमिति” । समयैः शपथैः परि-
ष्टह्य नियम्य । ते च विष्णुना दर्शिताः । “ब्रह्मणो
ये सृष्टता लोकाः ये लोकाः कूटसन्निधः । तुलाधारस्य
ते लोकास्तुलान्धारयतो सृष्टेति” पुनरारोहणकालेऽभि-